

Categoria C

TREBALL DE CAMP

Entra i demana taula. Li diuen que només en queden dues de petites i tria, sense dubtar gens, la que queda a tocar del finestral. És un home exageradament prim i força calb. Escarransit, se li acut a l'Arnau mentre s'hi apropa amb el bloc a la mà. De seixanta o seixanta-cinc li'n calcula ara que el té davant. Li dóna la carta, l'home l'obre i li diu que no cal que se'n vagi, que de seguida haurà triat. A l'Arnau li agraden els clients decidits, però fins aleshores no havia ensopegat amb cap que ho fos tant com aquell. No suporta haver de donar explicacions sobre els plats que trien, més que res perquè de la majoria només en coneix l'ingredient principal (carn, peix, pasta...) i poca cosa més. Mai no sap com sortir-se d'aquesta situació sense semblar un poca-solta. Sovint, si insisteixen en el tema ha d'anar a la cuina a consultar-ho i això li suposa una pèrdua de temps que, a vegades, no es pot permetre. Considera que aquests clients haurien de tenir en compte que hi ha cambres que només ho són els caps de setmana, estudiants com ell la majoria, i que no en saben res d'afers culinaris.

No pot dir que aquesta feina el complagui però, quan va decidir estudiar Dret, va proposar-se, empès per una mena d'orgull que va sorgir a darrere hora, ser autosuficient en tot el que es referís a l'assumpte monetari. Una decisió que els pares van acollir contents, encara que no pas convençuts. Per ara ell cobreix les despeses bàsiques i les no tan bàsiques han de ser cosa d'ells.

L'home comença a demanar de pressa, decidit. Se li fa difícil anotar-ho tot i opta per a escriure les paraules justes per a entendre-ho. Abans d'entrar a la cuina rectifica el que considera massa telegràfic per tal que la cuinera no es queixi. Quan li deixa la panera del pa s'adona de l'extrema pal·lidesa de la seva cara que contrasta espectacularment amb el vermell intens de les estovalles. La taula, tot i ser molt petita, queda gran al seu davant. L'Arnau sempre es fixa en els detalls; en les fesomies, els gestos, la cadència en el parlar, en la durada dels silencis... Un bon costum segons els seus professors . Els petits detalls

que sovint passen desapercibuts, poden dir-nos moltes coses d'una persona. Si hem de jutjar-la, defensar-la o acusar-la, això ens pot ajudar molt, solen puntualitzar. Aquesta feina posa al seu davant tot un ventall de diferents personalitats que pot analitzar sense gaire esforç. Durant aquests dos anys i escaig que fa que hi treballa, s'ha entretingut classificant els clients en tres grans grups, segons la seva fidelitat. . El primer i més nombrós, seria el format per la gent que necessiten els àpats fora de casa per a combatre els efectes negatius de la rutina i deixar de banda les cabòries acumulades . Solen aparèixer cada quinze dies. El segon i també important , inclouria els que ho fan perquè és un pacte tàcit adquirit amb la parella, els amics o la família, per a celebrar qualsevol cosa. Solen anar-hi una vegada al mes, o cada dos mesos. I la resta, el tercer grup, recolliria els que hi van molt de tant en tant, perquè ho consideren un caprici o una cosa totalment excepcional. Aquests solen ser els més amables, els de més bon fer i els que només veu tres o quatre vegades l'any.

L'home escarransit es mira l'amanida amb fal·lera. Desplega el tovalló i se'l col·loca a la falda. Amb la forquilla va empenyent amb traça , les olives que van apareixent sota les fulles d'enciam, cap a una banda del plat. Les tres rodanxes de tomàquet han quedat arrencades al costat de les olives. Tot seguit , les esberles de ceba formen una filera entre l'enciam i les olives. A la fi en el plat es poden distingir quatre franges clarament diferenciades. Aleshores agafa les setrilleres i, parsimoniosament, aboca un rajolí d'oli damunt de cada peça. Es mira amb atenció la composició, talment com si acabés de crear una obra mestra de la qual se sent orgullós. Comença a menjar lentament, punxant un bocí de cada rengle fins a omplir la forquilla. Mastega amb la mateixa cerimònia. L'Arnau, encuriós, passa els fulls del bloc de comandes fins a trobar la de la taula vuit. "Vedella estofada". S'adona decebut que aquest segon plat no ofereix gaires combinacions. Veu com després d'assaborir l'última fulla d'enciam, l'home s'omple les dues copes d'aigua i se les beu d'una tirada. S'eixuga la commissura dels llavis amb la punta del tovalló i deixa anar un contundent sospir. L'Arnau aprofita la fi del ceremonial per a dur més pa a la taula nou i no pot evitar de mirar-se'l de reüll. Des d'aquella posició li pot veure la rodona perfectament definida al mig del cap, vorejada per un grapat de

cabells grisos i ondulats, potser massa llargs. Aprofita el viatge per endur-se-li el plat, amb els tres pinyols d'oliva. Torna a sortir de la cuina de seguida amb un altre que fumeja i amb un desfici difícil d'explicar. Just en deixar-lo al seu davant, aquella cara menuda desapareix rere la bafarada blanca. L'home arronsa una mica les celles. L'Arnau se situa en un lloc estratègic; davant el moble on hi tenen les setrilleres i que queda paral·lel a la seva taula. S'entreté repassant el contingut de les vinagreres sense deixar d'ullar-la. El plat continua fumejant però la boira blanquinosa comença a enlairar-se més cansadament. Llavors l'home es mira el plat detingudament, acluca els ulls i en flaire l'aroma acompanyant la fumera fins al nas amb la mà. Seguidament agafa la forquilla i comença a pescar els pèsols que suren sobre la salsa espessa i els arracona a una banda. Tot seguit fa el mateix amb els bocins de pastanaga. Agafa pa i el suca a la salsa i continua fent-ho fins que s'acaba el pa i la salsa. Es menja els pèsols i la pastanaga. En el plat hi han quedat tres talls rodons de carn totalment eixuts. A l'Arnau se li escapa el riure per sota el nas. Deu minuts després el plat queda buit i net com si acabés de sortir del rentaplats. Neguitós agafa la carta de postres i la repassa mentalment. Si demana flam amb nata, macedònia, grana... podria estar entretingut una bona estona més. Fruita: una poma. Li porta una "golden". L'home la pela amb facilitat, sense trencar en cap moment l'espiral, l'obre per la meitat, li treu el cor i la talla a trossos petits. Se la menja molt a poc a poc, com si li costés mastegar-la. Just en acabar, li demana el compte. No ha volgut prendre cafè, ni cap mena d'infusió, tot i l'agosarada insistència de l'Arnau. Li hauria agradat veure com hi abocava el sucre, o com sucava la bosseta d'herbes dins l'aigua bullent.

L'Arnau s'adona que aquest client no encaixa en cap dels grups que ha establert. Un home d'aquella edat, amb aquell aspecte físic, que sopa sol un dissabte i que menja d'una forma tan extravagant, es mereix inaugurar-ne un altre. Li agradaria conèixer el motiu que l'ha empès a desenvolupar aquest tarannà, perquè dona per fet que n'hi ha d'haver algun i de ben contundent. Mentre espera que en Pau imprimeixi el compte li pregunta si el coneix. En Pau ha espiat a través de la finestreta de la porta de la cuina. No l'ha vist mai, n'està ben segur.

Repassa bé el compte abans de dur-li ho; tot és correcte. Li dóna amb un somriure amable, postís, com sol fer sempre. L'home ha tret unes ulleres de la butxaca interior de l'americana i comença a repassar-lo detingudament. Cinc minuts després veu com deixa un bitllet a la taula i reclama la seva presència. Llavors s'adona que té un petit bloc damunt la taula. Tan bon punt se'n va , comença a escriure-hi alguna cosa. "A més de maniàtic de l'ordre, deu ser molt primmirat amb les despeses". Quan torna amb el canvi, l'home encara escriu. Li deixa els diners en el plateret sense interrompre'l. Des del seu lloc de vigia, veu com s'aixeca i hi aboca un grapat de monedes, un parell d'euros potser. En el precís moment que l'home passa pel seu davant i li diu adéu, està temptat d'aturar-lo per demanar-li com ha anat el sopar; potser això donaria peu a ampliar la conversa i podria temptejar l'hipotètic motiu del seu estrafolari tarannà. Però en l'últim segon li agafa por que les seves rareses incloguin també respostes del mateix estil i es limita a retornar-li l'adéu i prou.

El divendres següent, l'Arnau entra a treballar amb una agenda sota el braç. La deixa al vestidor, sobre el banc i sota la jaqueta. Es vesteix l'uniforme i surt amb més ganes que mai de començar la feina. Té l'esperança de poder omplir la pàgina corresponent amb alguna anècdota interessant, igual que va fer-ho el cap de setmana passat. Tot i que és conscient que li costarà trobar algú tan extravagant com aquell home a qui li va atorgar l'exclusivitat del dissabte tres d'abril. Aquella agenda constituirà una mena de treball de camp que li pot ser molt útil en un futur.

" El comportament de l'home, mai no deixa de sorprendre'm. Si algun dia ho fa, us asseguro que deixaré de fer aquesta feina ." Les primeres paraules de l'eminent sociòleg han estat rebudes amb entusiasme pels estudiats de tercer de Dret que omplen la sala d'actes. "La societat , evidentment la formem les persones, però el que realment la caracteritza, el que en diferencia una de l'altra, són les personalitat d'aquesta gent, les seves pors, les seves dèries, el seu tarannà..." Després de mitja hora d'oratòria, en Martí Pibernat i Mirangels, fa un parèntesi i beu un glop d'aigua. L'extrema pal·lidesa de la seva cara contrasta exageradament amb el verd intens de la roba envellutada que abriga

la taula. El seu cos esquifit queda empassat a la butaca. Es passa la mà pel cap nu i torna beure un altre glop llarg d'aigua. Just aleshores se sent una gran riallada al fons de la sala. L'home alça la mirada però no pot distingir l'Arnau, que intenta ofegar una altra rialla que amenaça d'escapar-se, duent-se la mà a la boca.

Agafa l'agenda i busca de pressa una pàgina concreta. Tres d'Abril: dissabte. Sota l'explicació que va escriure-hi hi afegeix un paràgraf: "el comportament de l'home mai no deixa de sorprendre'm. Si algun dia ho fa, us asseguro que deixaré de fer aquesta feina". - Marti Pibernat i Mirangels- 14 de novembre de 2009 .

Montserrat Dilmé